

Από το βιβλίο του Αλεξάνδρου Κοσμόπουλου:
ΣΧΕΣΙΟΔΥΝΑΜΙΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Εκδόσεις Γρηγόρη (σελ.43)

Οι μαθητές όχι απλώς δε νιώθουν το σχολείο ως χώρο ζωής, όχι μόνο δεν το αισθάνονται σαν δικό τους χώρο, αλλά το νιώθουν σαν ξένο, ανιαρό ή εχθρικό, σαν πλαίσιο που σε τίποτε δε διαφέρει από το κοινωνικό, αλλά, αντίθετα, το αναπαράγει. Επόμενο είναι, ύστερα από αυτά, να δημιουργούνται στους μαθητές στάσεις φυγής, αντίδρασης και συσπείρωσης σε ομάδες αντιπολιτευόμενες τη σχολική κατάσταση ή σε ομάδες αντικοινωνικής συμπεριφοράς.

Αλλά και για τους δασκάλους το Σχολείο είναι ένας θεσμός που προκαλεί αντιφιλικά συναισθήματα. Αισθάνονται πολύ καλά πως δε γίνονται δεκτοί από τον εκπαιδευτικό μηχανισμό ως Πρόσωπα. Έτσι, άλλοι από αυτούς –οι πιο πολλοί– ταυτίζονται με το επιβεβλημένο, από την εκπαιδευτική πολιτική και τον κοινωνικό συντηρητικισμό, στερεότυπο προσώπειο του εκπαιδευτικού. Γίνονται γραφειοκράτες, τυπικοί, αγέλαστοι, αυστηροί. Άλλοι από την πικρή τους πείρα έμαθαν πως, όσο λιγότερο σοβαρά παίρνουν τα του σχολείου (τις συνεχείς διαταγές των προϊσταμένων που εμπνέουν το φόβο για κάθε ελεύθερη κίνηση του εκπαιδευτικού), όσο λιγότερο ενδιαφέρονται για την ποιότητα των μαθημάτων τους και τα προβλήματα των μαθητών τους, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχουν να εξελιχθούν ομαλά και να επιζήσουν... Και άλλοι είτε υιοθετούν μια αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά φυγής στο ρόλο του καλού και βολικού καθηγητή και «μαθητοπατέρα», είτε συμμορφώνονται τυπικά και αναζητούν πνευματικές ή οικονομικές ικανοποιήσεις σε εξωεκπαιδευτικές δραστηριότητες.

Λίγοι πάντοτε είναι εκείνοι που δεν παραδίνουν τα όπλα και μάχονται για ένα

καλύτερο σχολείο, είτε μέσα από το συνδικαλισμό είτε μέσα από την ηρωική και σεμνή συνέπεια στο παιδαγωγικό και επιστημονικό τους καθήκον.